

Posudek oponenta bakalářské práce
Gryspekové a Kralovice: kulturně-historická reflexe
Klára Buňková

Zvolená problematika bakalářské práce K. Buňkové mi v záplavě témat z moderních dějin udělala upřímnou (a neskrývanou) radost. Raně novověká šlechta z Plzeňska se na stránkách diplomových a bakalářských zrovna nejčastěji opravdu nevyskytuje. K tomu Gryspekové, k jejichž osudům a společensko-kulturnímu významu byl před více než dvaceti lety uspořádán vědecký seminář, ale od té doby výzkum příliš nepokročil. Ačkoli došlo k popularizaci Gryspeků, jak knižní formou, tak expoziční, včetně zpřístupnění jejich krypty s mumii a nádherného renesančního epitafu.

Klára Buňková nabízí pečlivě strukturovanou práci, která se skládá ze čtyř základních částí. V první pojednává o Gryspecích, či spíše o nejvýznamnějším z nich, Floriánovi, o jeho původu, příchodu do Čech, rodině a vskutku závratné kariéře. Následuje přehled o jeho čtyřech nejvýznamnějších pozemkových državách a zámcích (Kaceřov, Nelahozeves – zde na druhém místě, byť byl první, sídelní, Rožmitál pod Třemšínem a Nečtiny). Třetí část je věnována Kralovicím a jejich vývoji v období před Gryspeky a za jejich vlády, do čehož je zakomponována i éra třicetileté války s rodovým úpadkem. Konečně čtvrtá kapitola patří skvostnému kralovickému kostelu sv. Petra a Pavla, v němž se nacházejí ony mimořádné gryspekovské sepulkrální památky. Vyzdvihují precizní závěr, který se nespokojil s pár větami, ale skutečně zformuloval všechna zásadní zjištění – i když nejde o zjištění autorčiny.

Práce totiž nijak nezastírá, že se jedná o kompilaci již existující literatury, bez zohlednění archivních pramenů. Což je na jednu stranu škoda, protože archiválií ke Gryspekům a předbělohorským Kralovicím není právě málo a zdaleka ne všechny byly plně vytěženy, na stranu druhou to ale není *conditio sine qua non* bakalářské práce. V tom případě bych ale očekával vyčerpání recentní odborné literatury, leč i to marně. Absentují studie Karla Wasky, který na Gryspeky upozornil v novější době jako první v Dějinách a současnosti, Jiřího Fáka i významnější reflexe prací Václava Bůžka a Marie Ryantové. Naproti tomu až příliš je za bernou minci brána spíše popularizující monografie Romy von Griesenbeck, na niž je v ca dvou stech poznámkách pod čarou odkazováno více než osmdesátkrát! Takový podíl informací získaných z jediného zdroje už poněkud zavání plagiátem a je na hraně etiky historikovy práce. Podobně i informace o městě Kralovicích jsou převzaty takřka výhradně z nedávné publikace Jitky a Pavla Vlčkových.

Gramatika je až na drobnosti v pořádku (i když mám svého druhu alergii na slovo „potencionální“, sic!=potenciální; špatně jsou občas skloňovány Kralovice, apod.), ve stylistice poukazují na zbytečně nadměrné používání ukazovacích zájmen. Jinak je ovšem práce K. Buňkové po jazykové stránce nejen solidní, ale i velmi kultivovaná a čtivá, což je její další plus.

Jenže bohužel zůstává onen problém s přílišnou jednostranností „výzkumu“, navíc opřený o dílo autorky, která je na poli historiografie pouhou poučenou amatérkou. Vlastní přínos adeptky je nulový. Z toho důvodu můžu předkládanou bakalářskou práci hodnotit jen jako dobrou a s velmi přivřenými očima ji ještě doporučit k obhajobě.